

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

Gottlieb Christophori Harles Anthologia Graeca Poetica

Harless, Adolf Gottlieb Christoph

Baruthi, MDCCXCII.

VD18 13527622

Aristoteles Scolion.

urn:nbn:de:gbv:45:1-18225

Ἀριστοτέλῃς σκόλιον εἰς Ἑρμείαν *).

Ἄρετὰ πολύμοχθε γένει βροτείῳ,

F 4

Θήρα-

*) De scolio hoc, quod ab aliis *παιον* vocatur, v. Fabricii B. Gr. vol. II. pag. 111. sq. ubi plura adscripti. Seruauerunt id *Diogen. Laert.* V. 5. *Athen.* XV. 16. et *Stobaeus* Sermo I. ad cuius editionem Gesnerianam in margine exempli, quod habeo, manu sua C. Rittershusius id in breuiiores versus distinxerat et quaedam in eo correxerat: atque ego, prouti ille distinxerat atque emendauerat, in Opusculis meis varii argumenti, pag. 181. euulgavi. Plures autem viri docti in illo emendando interpretandoque melius versati sunt. In *Hurdii* Commentario in Epp. Horatii ad Pisonem etc. et interpretat. germanica cel. Eschenburgii, tom. I. pag. 166. est typis repetitum, et aliquot locis, praecipue versu 6. ab Anglo quodam docto tam feliciter emendatum, ut Cludius, Koeppen et Degenius (in edit. Anacreontis Altenburgensi pag. 195.) eum sequerentur. Exstat quoque in *Brunckii* Analect. poet. gr. tom. I. pag. 177. aliter distinctum, nec dum satis emendatum, sed tom. III. in notis pag. 32. est repetitum, sicuti vir doctus Anglus constituit et correxit. Ab Eschenburgio subiuncta est versio *Eberti* germanica, addita quondam *de la Nauze* comment. de carminibus vet. graecor. in *Hagedornii* operibus poeticis, part. III. pag. 257. Vberius tamen interpretati sunt hoc carmen et de occasione atque argumento illius egerunt diligentius *Cludius* in *Biblioth. der alten Litterat. und Kunst*, part. III. pag. 32. sqq. qui varietatem lectionis ab expositione grammatica separavit, suamque adiecit versionem germanicam, atque *Koeppen* in singulari libello: *Aristoteles Skolion auf Hermias: erläutert von I. Henr. Just. Koeppen.* Hildesiae 1784 8. cum versione Cludii vernacula, ad quorum commentarios ego magistros ablegare breuitatis studiosus egor. — Hermias, qui primum fuit seruus, dein, probabiliter manumissus, Platonis et Aristotelis discipulus, ingenio et virtute effecit, ut post mortem veteris sui domini, tyrannidem in Atarnenses

- Θήραμα κάλλιπον βίω,
 Σᾶς περὶ, παρθένε, μορφᾶς
 Καὶ θανεῖν ζαλωτὸς ἐν Ἑλλάδι ποτμος,
 5 Καὶ πόνους τλήναι μαλερὲς ἀκάμαντας.
 Τοῖον ἐπὶ φρέν' ἔρωτα βάλλεις,
 Καρπὸν φέρεις τ' ἀθανάτον,
 Χρυσὸν τε κρέσσω καὶ γονέων,
 Μαλακαυχητοῦ δ' ὕπνῳ.
 10 Σεῦ δ' ἔνεχ' οὐκ Διὸς Ἡρακλέους,
 Λήδας τε κοῦροι πόλιν ἀνέτλασαν
 Ἔργοις σὰν δύναμιν, ἀγορεύοντες
 Σοῖς τε πόθοις Ἀχιλλεύς,
 Αἴας τ' Αἴδαο δόμους ἦλθον,
 15 Σᾶς δ' ἔνεκα φίλῃς μορφᾶς
 Ἀταρνέως ἐντροφός

Ἀελίς

et Affios arripere, imperii sui fines amplificare, et Persarum regi fieret periculosus. Hac regni sui felicitate Aristotelem suum hospitio excepit. Tandem astutia fraudeque Satrapae Mentoris captus et ad regem Persarum missus, est interfectus. v. *Diodor. Sic.* XVI. 33. *Strabon.* XIII. 616. C. Aristoteles igitur in hoc scolio memoriam grati sui amici servaturus eius virtutem magnifice laudavit. Argumentum est: Nomen Hermeiae, quod is pro virtute vixit et periit, a Musis immortalitati traditum est. Poeta vero de virtute sui Hermeiae et praemiis, quae illum consequi solent, cogitans ac diviniore spiritu quasi plenus, virtutem ipsam statim adloquitur, ex antiquitate repetit exempla, quae vim virtutis illustrent atque comprobent, et tandem venit ad laudem sui amici. — De scoliis veterum s. carminibus Græcorum convivialibus vide quoque *Cludium* l. c. part. I. pag. 54. de *Santen* ibid. part. V. pag. 20. sqq. et *van Goens* in *diff. Observatt. miscellan.* Traiecti ad Rhēn. 1764. cap. IV. pag. 23. sqq.

Ἀελίς χήρωσεν ἀνγᾶς.

Τοι γὰρ αἰοίδιμον ἔργοις

Ἀθάνατόν τε μιν ἀνέστησσι Μῆσαϊ 1

Μναμοσύνας θυγάτρες, 20

Διὸς Ξενίς σέβας αὐξῶσα,

Φιλίας τε γέρας βεβαίς. 2

Ἀρίφρωνος Σικυωνίς σκόλιον *).

Υγία, πρεσβίσα μακάρων, 1

μετὰ σεῦ ναίοιμι

τὸ λειπόμενον βιοτᾶς.

σὺ δ' μοι πρόφρων σύνοικος εἶης.

ἔι γὰρ τις ἢ πλέττε χάρις, ἢ τεκέων, 3

τὰς ἰσοδαίμονός τ' ἀνθρώποις.

Βασιληίδος ἀρχᾶς, ἢ πόθων,

οὓς κρυφίοις Ἀφροδίτης ἄρकुσι θηρένομεν.

ἢ εἰ τις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποισι τέρεψις,

ἢ πόνων ἀμπνοᾶ πέφανται, 10

μετὰ σεῖο, μάκαιρ' Υγία,

τέθηλε πάντα, καὶ λάμπει Χαρίτων ἔαρ,

σέθεν δὲ χωρὶς ἔτις εὐδαίμων.

F 5

Υβρίς

*) De Ariphrone v. Fabric. B. Gr. vol. II. pag. 11. Carmen hoc servavit Athen. lib. XV. pag. 702. Brunck recepit in Anal. etc. I. p. 159. adiecit editioni suae Anacreontis (a. 1786.) pag. 107. vnde typis repetendum curavi: dedit quoque atque docte explicuit Cludius in Biblioth. etc. part. III. pag. 46. sqq.